

Чу момата от сред равни двори,
На песента с песен отговори:

Хей ви диви патици,
Мои малки сестрици,
С вас не искам да бжда —
Кат си счупих крачето,
Не ви смилих сърдцето,
Самичка ме пуснахте,
И високо литнахте.

В небесата сжс писжци жалки
Изплакаха нейните другарки,
По перце ѝ всичките пуснаха,
И далеко с плачове литнаха...
И остана пак сама—самичка
Тая мома—довчерашна птичка...
Разтжжи се кривото патенце,
Замжчи се малкото сърдценце,
Като диви патици на ята,
Му дойдоха спомени в душата,
За небето синьо и високо,
За полето зелено, широко,
За рекички, за извори чисти,
За езера с брегове тревисти!...
Тя заплака кат малко детенце,
И захвжрли хурка и вретенце,
И пак стана на криво патенце,
И си литна в ширни небосклони,
Своите сестри патици да гони.

Елин Пелин.

